

кжща, и изведнажъ се зачулъ тихиятъ слабъ гласъ на умирающето лале.

— Не я закачайте — казало то натжжено. — Тя ме строши по непрѣдпазливостъ . . . Когато азъ прѣмирахъ отъ жажда, тя ме напои, тя ме полѣ съ студена водица изъ лѣйката . . . Сега азъ ѝ прощавамъ, но нека вече да не убива насъ и другитѣ цвѣтя.

Катя изхвъркнала отъ радость, скочила отъ постелята и се хвърлила надъ умирающето лале.

— Миличко, добричко, горкичко мое лаленце! извикала тя, като се заливала въ сълзи и цѣлувала увѣхналото стѣбълце на цвѣтеца. — Вѣрвай ми, никога, никога азъ нѣма да барамъ цвѣтията, нѣма да ги кжсамъ, за да се забавлявамъ! . . . Прости ми Жално ми е, че умирашъ отъ мене!

Горкото лале дълбоко въздъхнало и казало:

— Какво да се прави! . . . трѣбвало да умра азъ, за да дадешъ дума, че не ще барашъ другитѣ цвѣтя.

IV.

Катя не могла да заспи цѣла нощъ. На сутринята майка ѝ я намѣрила въ стаичката ѝ съ отворени прозорци. Тя държала въ ржцѣ строшеното лале и нѣжно го притискала къмъ устнитѣ си.

— Какво ти е, Катя? — разтревожено я попитала майка ѝ, като я прѣгърнала.

— Нищо, мамо! — тжжно казала Катя. — Строшихъ този цвѣтъ и сега ми се плаче за него. Но азъ му обѣщахъ, че никога вече нѣма да бутамъ цвѣтията, и той ми прости.

И отъ тогава у Катя станало голѣма промѣна.

Прѣвелъ М.

